

gik ud over Mennesker. Min Stilling til Sagen i Almindelighed har jeg redegjort for under Lovforslagets første Behandling. Jeg finder ikke, at det er forsvarligt at iværksætte en saadan systematisk Udrydelse af Fugle, og derfor har jeg ikke kunnet slutte mig til noget af de Forslag, som foreligger her.

Som bekendt er Anskuelserne angaaende Raagerens Nytte eller Skadelighed højst forskellige. Under Sagens første Behandling drøftede vi indgaaende dette Spørgsmaal, og der blev særlig fremhævet en Mand, nemlig Professor Boas, som havde leveret vægtige Indlæg i denne Sag. Det er alligevel saaledes, at Videnskaben nærmest hælder til, at Raagerne overvejende er nyttige. Men Professor Boas forkaster uden videre en saadan videnskabelig Undersøgelse og siger, at Forholdet maa ses i Marken. Men naar man ikke bryder sig om f. Eks., hvor mange skadevoldende Insekter Raagerne har taget ude i Marken, er det jo umuligt at vide og fastslaa bestemt fra hans Standpunkt, hvorledes dette Forhold er. Han gaar altsaa ikke den rationelle Forsknings Vej, men forkaster rask væk alle videnskabelige Resultater, og saa kræver han uden videre Lovgivningsmagtens Indskriden. En anden Fuglegranser, Herluf Wingé, kommer til det stik modsatte Resultat. Jeg maa derfor hævde, at denne Sag trænger til en grundig Undersøgelse, før den er moden til Afgørelse, og jeg har i saa Henseende foretaget, hvad jeg kunde, i Udvalget for at faa fremskaffet de nødvendige Oplysninger. Ganske vist er det ikke gaaet saa vidt, som et Blad her paa Sjælland, nemlig „Sorø Amtstidende“, har meddelt, at jeg har krævet internationale Forhandlinger angaaende denne Sag, forlangt, at man skulde spørge Nabolandenes Regeringer om, hvorledes de stillede sig, hvis en systematisk Raagekrig herhjemme skulde drive Raagerne over paa deres Territorium. Selvfølgelig har jeg ikke gjort det, men jeg har foreslaaet, at vi skulde søge oplyst bl. a. for det første Antallet af Raagekolonier i Landet og den formentlige Indtægt deraf; deraf vilde man ogsaa i nogen Grad kunne bedømme Omfanget af de forskellige Anbringender, der er fremkommet om Raagerens Skadelighed. Dernæst har jeg forlangt, at det foreliggende Kort over Raagekolonierne skulde rekvireres af Udvalget. Der var almindelig Enighed i Udvalget om, at dette Kort var skrupforkert, men alligevel syntes jeg, at vi burde have det, for at vi kunde se, hvorledes Sagen nu var

bedømt paa den Maade (Afbrydelse), ja, altsaa for at kunne bedømme ogsaa de forkerte Resultater i denne Sag. Endvidere har jeg forlangt, at Ornitologisk Forening skulde anmodes om at udtale sig, altsaa at vi fik en sagkyndig Autoritet til at udtale sin Mening om dette Spørgsmaal. Fremdeles har jeg anmodet om at faa fremskaffet den eventuelle Lovgivning om Raager i andre Lande. Det er altid, synes jeg, en god Regel, at vi, naar vi begynder paa en ny Sag her i Rigsdagen, ser os om for at erfare, hvad der paa dette Omraade er foretaget af andre Landes Rigsdage. Endvidere har jeg bedt om, at Professor Boas og Magister Herluf Wingé maatte faa Lejlighed til at udtale sig for Udvalget om den Sag. Det er to Mænd, som har den stik modsatte Mening om dette Spørgsmaal, og det vilde være oplysende for os at høre Udtalelser fra dem. Saa er der fra anden Side henstillet — det er for Resten den ærede Ordfører (Andreassen), der har foreslaaet det —, at vi skulde tilkalde forskellige Mænd, som har lidt under Raageplagen, det ønskede jeg ogsaa, men det vilde man ikke gaa med til. Et andet Medlem, som hører til Flertallet, har foreslaaet, at vi skulde spørge Vildthandlerne i Aarhus, Odense og København om, hvorledes Omsætningen med Raager var, idet han mente, at det ogsaa kunde være oplysende for denne Sag. Jeg har saa udvidet dette Forslag derhen, at man fra Udvalget skulde rette en saadan Forespørgsel til alle Vildthandlere i Landet. Ligeledes kunde det være af Interesse at høre et Par Ejere af Raagekolonier, der næsten altid er Jordbrugere, de maa jo have meget stor Interesse for og en meget stor Viden om denne Sag, og deres Mening kender vi heller ikke. Hvis Skaden er saa stor, som det fra anden Side hævdes, er det mærkeligt, at overhovedet nogen Jordbruger vil taale en Raagekoloni paa sin Grund, thi Indtægten af Raagekolonien maa jo være forsvindende i Sammenligning med den Ødelæggelse, som Raagerne efter de Herrers Mening foraarsager.

Det blev imidlertid fra Udvalgets Side hævdet, at der intet var at undersøge og intet at vente paa, til Trods for at det er notorisk, at Spørgsmaalet om Raagerens Skadelighed eller Nytte endnu slet ikke er afgjort, og saa er det, jeg siger, at paa et saa umuligt og uforsvarligt Grundlag vil jeg ikke være med til at lovgive om denne Sag. Fordi nogle Mennesker kommer og siger, at de lider Skade ved Raagerne,